

LAVINA

časopis Křesťanského společenství
Nymburk

LEDEN 2020

NA CESTĚ

„Nemějte starost a neříkejte: co budeme jíst? Co budeme pít? Co si budeme oblékat? Po tom všem se shánějí pohané. Váš nebeský Otec přece ví, že to všechno potřebujete. Hleďte především jeho království a spravedlnost, a všechno ostatní vám bude přidáno. Nedělejte si tedy starosti o zítřek; zítřek bude mít své starosti. Každý den má dost na svém trápení.“
(Matouš 6:31-34)

Je zvláštní, jak konec jednoho a začátek dalšího kalendářního roku na některé lidi působí doslova magicky. Těžko říci, co je tím opravdovým důvodem. U firem to celkem ještě chápu, neboť často hospodaří v daném kalendářním roce a potřebují mít nějaký bod, ke kterému vztáhnou své úspěchy, neúspěchy, výdělek a daně.

Na konci roku lidé, pokud je mi známo, nejčastěji bilancují: co se jim povedlo hodně a co méně (či vůbec), co by rádi dělali v příštím roce, či jak na sobě „zamakají“ (zhubnou, budou úspěšnější, přestanou pít nebo kouřit, ožení se, budou mít přírůstek do rodiny, nastartují kariéru...).

Není to špatně – mít nějaký okamžik, kdy se zastavím a zhodnotím, co je za mnou a co mě čeká, zda jdu dobře, někde bloudím – to je na každé cestě čas od času důležité. A mít i okamžik, kdy si řeknu, co vlastně chci dělat a kam chci dojít. Ale někdy mi to připadá, jako kdyby mnozí zapomínali na to, že jsme stále ještě na cestě. Naše pozemská pouť do Země odpočinutí začíná naším narozením a končí okamžikem našeho odchodu z tohoto světa – úmrtím.

Že jsme hlavně poutníci, pouze dočasní obyvatelé tohoto báječného světa, jsem si znovu připomněl, když jsem se minulý rok loučil nejprve s Janičkou J. a později s Jindrou B. Oba dva nás opustili v relativně mladém věku (46 a 47 let). Janička i Jindra nepotřebovali na konci roku bilancovat. Už doopravdy věděli, jak se věci mají, jak si stáli v osobních zápasech, a také zda nakonec obstáli v životě.

S nimi, stejně jako s mnohými z Vás, jsem ušel hezký kus cesty. Víím, že každý máme své starosti, nejistoty, pochyby, strachy ze selhání či obavy z odhalení našich selhání. A mnohdy se úplně zbytečně trápíme i tehdy, když není potřeba.

Jestliže stojí v záhlaví, „... *Váš nebeský Otec přece ví, že to všechno potřebujete...*“, pak je dobré připomenout si to, že **BŮH JE DOBRÝ** a dokáže se postarat o vše, co potřebujeme k životu. Nestojí zde nic o přepychu a blahobytu, úspěchu či oblibě, nýbrž jde o potřeby, které slouží k ŽIVOTU: tomu tělesnému, duševnímu i duchovnímu.

Přál bych si, aby naše cesty – ať už jako jednotlivců, tak i celého společenství, byly v tomto dalším roce cestami, které poběží v té správné stopě, stopě následovníků našeho Zachránce a Pána Ježíše Krista.

— Petr Plaňanský

ROZHODOVÁNÍ O ČÁSTEČNÉ REKONSTRUKCI NAŠEHO SBOROVÉHO OBJEKTU

Před určitým časem jsme jako staršovstvo informovali o možnosti dosáhnout na dotaci určenou k rekonstrukci zadní části našeho objektu. Znamená to zároveň naše osobní nasazení během rekonstrukce, ale také uvolnění našetřených prostředků. Poprosili jsme celé společenství o modlitby a připomínky. A děkujeme všem, kdo se zajímali a zapojili do modlitebně-postního dne a přinesli i své náměty.

Proběhlo místní šetření se zástupci úřadu a sousedy, kde se ujasňovaly některé věci. Máme potvrzené stavební povolení; dodávaly se další podklady k připomínkovému řízení. Nutno podotknout, že většinu přípravné práce, včetně vypracování projektu, odvedli někteří rodiče z Cílkovy školy a do připomínkovacího procesu byli zapojeni hlavně Markéta s Járrou.

V lednu se budeme muset definitivně rozhodnout, zda stavět či nikoli. Přiznám se, že to nebude lehké rozhodování, hlavně s ohledem k současnému stavu společenství. Někteří dřívější členové se postupně vytratili, další členové dlouhodobě nechodí, protože se jim jednoduše nechce, nebo se jim to nehodí. A jsou i ti, kdo odešli s představou, že si vybudují společenství lepší – podle svých vlastních představ a tužeb. (Ve všech třech případech to jako pastýř společenství nesu těžce a s bolestí v srdci. Není mi jedno, když se ti, kdo byli doposud blízcí, ztratili a stali se pro nás vzdálenými.)

Pustit se do rekonstrukce může znamenat spojení lidí, nebo jejich rozdělení. Může to znamenat posílení našich vztahů, nebo jejich vyčerpání. Nicméně platí, že toto rozhodnutí uděláme my a budeme to my, kdo za něj poneseme důsledky – ať už ty dobré, či ty méně dobré.

Chci Vás proto všechny ještě jednou poprosit: **Bude-li to trochu možné, udělejte si chvíli času na modlitby a prostě za nás starší, abychom měli moudrost v rozhodování.** Prostě i za případné jasné zjevení v celé věci. Děkuji všem, kdo jsou ochotni se nasadit. Děkuji všem, jejichž láska a věrnost vytrvala přes všechny nesnáze či neporozumění.

— Petr Plaňanský

ČLENSTVÍ V NAŠEM SPOLEČENSTVÍ (+ GDPR)

Minulý rok jsem kompletoval materiály související s GDPR. Proto připomínám těm, kdo mi podepsané a vyplněné dokumenty ještě neodevzdali, aby tak učinili, prosím, co nejdříve. Případně se na mě obrátili, jestliže dokument ztratili a potřebují nový. Rádi bychom měli věci z pohledu zákonných povinností v náležitém pořádku.

Platí, že kdo mě do konce března nekontaktuje s tím, že by věci rád doplnil (upřesnil), bude vyřazen z evidence sboru. Stejně tak ten, kdo se více jak rok ve společenství neukázal a i přes kontakt nejevil zájem o další soužití se společenstvím.

Důvod je prostý: usilujeme o to být živým společenstvím, v němž je pro nás klíčový **osobní vztah s Bohem, a jsou pro nás stejně důležité i vzájemné vztahy**. Nejde nám proto o žádné formální členství a „mrtvé duše“. A také nechceme nikoho „držet“, pokud by se rozhodl jít svou vlastní cestou.

Na druhou stranu stále platí, že ten, kdo se bude chtít se společenstvím rozloučit, může tak zcela svobodně učinit. A pokud bude o to stát, **rádi mu požehnáme na jeho další cestu životem**.

– Petr Plaňanský

Z VÁNOČNÍ KORESPONDENCE

Můj milý Ježíšku,

říkáš „Buďte jako děti...“, rozhodla jsem se Ti proto před Vánoci také napsat dopis. Sám víš, že všechno máme a máme mnohem víc, než všechny generace před námi. Jezdíme auty, létáme letadly, jíme lahůdky, máme doma teplo, plné skříně oblečení, děti mraky hraček.

V srdci mám ale jedno místo smutné a nenasycené. Pane Ježíši, nevidím Boží království, jak roste. Stýská se mi po tom vidět lidi přicházet k Tobě, po skutečném obecenství a pokání.

Prosím, dej mi zažít duchovní obnovu našeho společenství a proměň nás v místo, které do daleka září láskou a přijetím. Ukaž mi, co mám změnit já.

Pomoz nám jasně slyšet Tvůj hlas. Dej, ať se nespokojíme s žádnou náhražkou. Dej, ať neřešíme vady druhých víc, než ty svoje. Dej, ať na nikoho nezapomeneme, ať se umíme navzájem potěšit i napomenout. Dej, ať umíme žehnat a podpírat své starší a pastora.

Kéž umíme hledět k srdci a máme na sebe čas.

A tak zůstává víra, naděje a láska a největší z nich je láska.

Tvoje Markéta

DÁMY V NESNÁZÍCH – NEBEZPEČNÉ POCHYBOSTI ANEB NAPRAVENÝ VRABČÁK

Život není černobílý, zdání klame a každý z nás má svá hluboko ukrytá tajemství. Mnohdy temnými tajemstvími oplývají i rodiny oslavovaných a uctívaných hrdinů. Sice se čas od času něco nečekaného vyplaví na povrch, přesto však namísto očekávaných odpovědí zvědavcům právě odhalené tajemství ještě více zamotá hlavu. Tak je tomu i v našem dnešním příběhu Sipory, manželky Mojžíšovy.

Její jméno se dá vyložit jako *Ptáče*, snad dokonce i *Vrabčák*. Vypovídá snad to o něčem tajemném? Jaký osud jí předurčovalo? Jakým děvčetem mohla Sipora, jedna z mnoha dcer významného předáka, být? Křehkým jako ptáče, nebo neposedným, zvědavým a drzým jako vrabčák? Nevíme téměř nic. Snad kromě již zmíněného, že byla jednou z dcer Reuela, tedy *Přítele Božího*. I když dramatické události v Sipořině životě o něčem přeci jenom svědčí...

Jaká škoda pro nás čtenáře, že ti, kteří nejsou obsazeni v hlavní roli příběhu, se nám na jevišti života často jenom letmo mihnou. Sotva je stačíme postřehnout.

A přeci i Sipora sehraje důležitou roli na osvoboditelské pouti svého manžela, Mojžíše. Ten, i když se snaží ze svého úkolu vyvléci, k němu nakonec, ač velmi nerad, přitaká. Vzápětí vyráží s manželkou a syny do Egypta. A pak se stane ta divná věc na cestě.

Hospodin dále Mojžíšovi poručil: „Až se vrátíš do Egypta, hled’, abys před

faraónem udělal všechny zázraky, jimiž jsem tě pověřil. Já však zatvrdím jeho srdce a on lid nepropustí. Potom faraónovi řekneš: Toto praví Hospodin: Izrael je můj prvorozený syn. Vzkázal jsem ti: Propusť mého syna, aby mi sloužil. Ale ty jsi jej propustit odmítl. Za to zabiji tvého prvorozeného syna.“ Když se na cestě chystali nocovat, střetl se s ním Hospodin a chtěl ho usmrtit. Tu vzala Sipora kamenný nůž, obřezala předkožku svého syna, dotkla se jeho nohou a řekla: „Jsi můj ženich, je to zpečetěno krví.“ A Hospodin ho nechal být. Tehdy se při obřízkách říkalo: „Jsi ženich, je to zpečetěno krví.“ (Exodus 4:21-26)

Instrukce, které vyslechne Mojžíš, nad veškeré pochyby patří k jeho poslání. Nicméně ve světle bezprostředně následujících událostí, dostávají zcela jiný rozměr. Ano, jde tu o národ. Ale ten tvoří rodiny, a ty se skládají ze zcela konkrétních jednotlivců. Nepochybujeme, že vyřčená slova jsou určená faraonovi. Ale nejde tu přeci jenom o mnohem víc? Není to nakonec řeč i k samotné Sipoře kvůli jejím nevyřčeným pochybnostem?

Víme, že povinnost obřízky se vztahovala na Mojžíšův lid a tedy i na Mojžíše a jeho syny. Na lid Reuelův, ačkoli i to jsou potomci Abrahamovi, patrně nikoli. Nevíme proč, a je nám záhadou důvod, pro který s obřízkou svého syna Sipora patrně nesouhlasila či přinejmenším otálela. Záhadou zůstává, o kterého z jejích synů tu jde? O toho prvorozeného Geršoma, nebo

druhorozeného Eliezera? Když ve čtení příběhu pokračujeme, nejsme si možná dokonce ani jisti tím, na koho dolehla nouze nejvyšší? Jde tu o život Mojžíšovi nebo jeho synovi? A opět – pokud synovi, pak kterému?

Tak jako u jiných příběhů, i přes nepřímé náznaky a důkazy nedokážeme odpovědět se stoprocentní jistotou. Pohybujeme se na tenkém ledě náznaků a domněnek. Nemá snad i Sipora propustit Mojžíše k jeho mimořádnému poslání? Nejde nakonec právě kvůli jejímu váhání o život prvorozenému synovi? Nelze to tvrdit s naprostou jistotou. Proto pro nás příběh i nadále zůstává zahalen závojem tajemství. Jistě i proto, že nikdo z nás, čtenářů, nebyl jeho přímým účastníkem.

Jedinou jistotou je Sipořino odvážné gesto, které ukončí všechny dohady a pochybnosti. Sama vezme nůž a požadovaný úkon na svém synu vykoná (obřízku synova přirození). Srozumitelně vyznává: „*jsi můj ženich, je to zpečetěno krví...*“ a zdá se, že její čin a vyznání vše na poslední chvíli napraví. Ovšem komu je určeno vyznání, tomu opět ne zcela rozumíme.

Rozumíme-li však alespoň trochu láskyplnému vztahu Boha k jeho lidu,

kde Hospodin o sobě mluví jako o ženichovi a o svém lidu jako o nevěstě, pak se lze domnívat, že se tu Sipora zcela viditelně a doslova krvavě připojuje k témuž Bohu, jemuž slouží její manžel a otec jejich synů, Mojžíš.

Po zmíněné rodinné epizodě přichází rychlé zklidnění. Doslova vykoupení – už nikomu nejde o život. I když nebude trvat dlouho a vše se dramaticky změní a o život půjde mnohým. My si však alespoň protentokrát můžeme spolu s Mojžíšem a Sipurou dopřát chvíli uvolněného oddechnutí.

Jsem ale na pochybách. Nešlo nakonec o geniální Stvořitelův „majstrštych“, kterým dal Mojžíšovi alespoň na kratičký okamžik osobně projít tou samou hrůznou, kterou zanedlouho přinesou jeho slova a skutky Egyptu a jeho vládci? Je známo, že ten, kdo projde stejnou či podobnou zkušeností, je většinou pomalý k hněvu a odsuzování.

A Sipora? Jakou ta nám po sobě zanechává zprávu? Nejspíš tu, že je možné napravit své pochybnosti a přehmaty, byť bychom tak učinili na poslední chvíli, dokonce pod hrozbou ztráty nejbližšího. Ale též jistotu, že náprava vždycky za pokus stojí...

— Petr Plaňanský

CO, KDY, KDE V LEDNU

BOHOSLUŽBY (sborové prostory)

Neděle **12. 1.** od **10.00** slovo: Petr Plaňanský

Neděle **19. 1.** od **10.00** slovo: Petr Plaňanský + SPP

Neděle **19. 1.** od **17.00** ekumenické bohoslužby, kostel ČCE, slovo: Petr Plaňanský

Neděle **26. 1.** od **10.00** slovo: Pavel Paluchník (CB Poděbrady)

Neděle **2. 2.** od **10.00** slovo: Petr Plaňanský + SPP

DALŠÍ AKCE

Košíková

Každé **pondělí** od **19.00**

v tělocvičně gymnázia

Ekumenická biblická hodina

Středa 15. 1. od 18.00 (fara ŘKC)

Schůzky Royal Ranegrs (od 9.1.)

Každý čtvrtek od 17.00 (sbor)

SBOROVÁ KNIHOVNA – je opět

dostupná v čítárně v 1. patře vedlejší

budovy! Půjčovat si knihy mohou členové

společenství. **Prosím, doneste knihy, které**

máte dosud doma!

Hledáme sborového knihovníka!

Kurzík Objevujeme učednictví

Středa 22. 1., 29.1. od 18.00 (sbor)

Rád bych, abychom pokračovali v dobré tradici **společných rodinných nedělí** – alespoň jednou (lépe dvakrát) měsíčně, kdy se po bohoslužbě zdržíme na kávu, čaj a zákusek.

Předpokládá to však jedno, že se najdou alespoň **dva ochotní služebníci, kteří si organizaci vezmou do své péče.**

NAROZENINY V LEDNU

Renata Siváková 2. 1.

Radka Hofmanová 4. 1.

Adéla Křenová 4. 1.

Nikolas Čech 10. 1.

Radka Králová 13. 1.

Helena Kovačová 16. 1.

Jaroslav Litera 17. 1.

Marcela Siváková 22. 1.

Petr Král 23. 1.

Antonín Jančařík 27. 1.

Nikola Soukupová 30. 1.

LAVINA je nepravidelník vycházející pro vnitřní potřebu Křesťanského společenství Nymburk.

Křesťanské společenství Nymburk, IČ 73631183, číslo účtu 2000513008/2010,

<http://www.ksnymburk.estranky.cz>

Kontakty: pastor - Petr Plaňanský (e-mail: petr.planansky@atlas.cz,

mob.: 724 435 386 – na toto číslo můžete volat, kdykoliv budete potřebovat);

staršovstvo - Jaroslav Litera (e-mail: literovi@wo.cz, mob.: 724 309 912),

Karel Marek (e-mail: karel.marek@iol.cz, mob.: 603 800 891).

Uzávěrka příštího čísla je 27. 1. 2020

Dá-li Pán, příští číslo vyjde v neděli 2. 2. 2020